

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI

H-MESE

Látod egykomám, azért csak jobb itthon, kifeküdtem a bajt, két hete már a vízparton süttetem a pampuskámat. Vasárnap meg úgy kinyaltam magam, mint kanász az esztendős ünnepen, és betértem a kocsmá mellett a templomba is a Laci sógival, hogy lásson az Emese, aztán még visszamentünk a malaszt után is jófajta vöröskhegyit szopogatni. Hol a jó fenébe jártál, míg az ég zengett? Az más, a maszek melóra én is bukok, muszáj. Tudod, még emelnem, dolgoznom nem lehet, de azért megkérlek, csináltassál a hegesztőtrafómmal valami jót, ha ráérsz, mert zárlatos. Megfejelem majd a nyugdíjacskámat, mert ahogy vénülök, úgy fogy. Az ereje, mert én maligánban mérem.

Jaj, te gyerek, hát megjártam az amurvadászatot, mint tőköli vadász a rókalest a vörös macskával. Képzeld el, már régóta fenem rájuk a horgom meg az egy fogam; tudod, ott a tározó fölső végén randalíroznak egy ideje a vakróna széliben, hát megkezdtem egy hete a hajnali leselkedést, hogy elkapjam őket valami fortéllyal. Kutyaütő jószágok! Tudod, mit csinál az ebadta? Addig dorongolja a sást, amíg egy szálat rá nem rogyaszt a vízre, aztán elkapja a levele hegyét, húzza lefelé, cuppogatja, gyömöszöli abba az átkozott vegetáriánus bendőjébe. Csak sunnyogtam, mint csipás egér a sütőlapáton. Hogy mekkora agya van ennek a kínai dromedárnak! Kieszeltem egy délután, hogy közelebb csalogatom őket, horogvégre. Vártam kóser, erős szárú sást, beledugtam a belébe fejjel visszafelé a háromcolos bognárszeget, hogy fejnehéz dárda legyen, aztán sutty! – hajigáltam befelé. Nem messze ám, hogy majd elérjem a horoggal. Vagy tizet benyilaztam, úgy álltak, mint gyertyák a tabernákulum mellett. Gondoltam, hajnalban majd rálesek ezekre a zöldségcsöszökre, amikor lopkodják az etetésemet. Korán hazaballagtam délután és begyűjtöttem minden ehetőt, amire gusztusuk lehet, például lucernát meg lóhert téptem, szalmarózsa- meg margarétabimbót, zellerlevelet. Arra is ráspekuláltam, mi lenne, ha az Emese apró kaktuszaiból néhányat megborotválnék. No csak ne kacarássz ezen, olvastam valahol, hogy a kínaiak megeszik a kaktuszt. Már éjjel jutott eszembe a csemegekukorica szárának a puha bele, meg a bimbóskele. Zseblámpával, gatyában szöszmékelttem a kertben, mint csőrícickány a törekben, mire összejött minden.

Slattyogok ám hajnalok hajnalán, lopakodok a ringó kotuban a hevenye állásomhoz, amit a zombékokra építettem berekfa dorongokból. Komám, a vér megkocsonyásodott a verőmben! A sok zöld nyilamból csak egy van a helyén, azt is húzza lefelé egy kertláb-nagy amur, a farka hegye kiáll, úgy erőlködik, mint a sánta szamár a kaptatón, rázza a bamba-nagy fejét a víz alatt. No, gondoltam, ha ezek a bazi-nagy bognárszegeket is megették – hogy lukassza ki a gyohájukat! -, akár mágnespatkóval is begyűjthetném őket. Négykézláb másztam a tutajomra, mert több amur is szántotta a vizet körbe-karikába. A lucernacsokorral kezdtem. Ahogy beejtem – ólom nélkül ám, suttyanósan! -, elugrik a böszme, amelyik húzta az utolsó mősásomat; jön ám a másik, fejére teszi a lucernacsokrot kalapnak; úgy kalapált a szívem, mint a Lajcsi kovács. Aztán finnyásan elúszik tovább. Jött a szalmarózsa, zeller, margaréta, próbálgatom a csíziót, mint rajkó a hegedát. Aláúszik, böködi, a farkával alákararja, no most! – gondolom én szamár, aztán csak feljön a virágbimbó, mint nokedli a forróvízben. Majd a kelbimbó! Nehéz is, állja a horgot. Éppen csak hogy a hátára nem dobtam az egyik csepürágónak. Úgy megijedt tőle, hogy átugrotta a zombékot. Vágom be nekik a kukoricabelet tüstént, jön is egy hosszú árnyék, beszippantja. Anyám! Hömbölgetem, mint holládi macska a zacskós tejet, a karom majdnem kiszakad, alattam szétesik az állás, ingem, gatyám csupa iszap. Megkerüli az átkozott az égartuskót, és széttépi az ötvenesemet. Hallatlan! Dobom az újabb kukoricabelet, húzza a csíkot valami feléje a víz alatt, markolom a botot, mint betyár a pandúr nyakát. Cuppanás, bedurrantok neki. Ides jó anyám! A süldőpézsmá elzúg a fülem mellett, hogy a csatornalé ragassza le még a szárazföldi rokonainak a szemét is! Kapok a fejemhez, hogy a helyén van-e, hát majdnem örökre odaragadt a nyálkás kezem a fülemhez. No, persze, könnyű egy epebajos öregembert kiröhögni, hm!